

Stort spørsmål: Kari Håkonsens utstilling Tell Me Who I Am kan sees på Galleri Format i Oslo frem til 26.juni.
FOTO: THOMAS TVETER / GALLERI FORMAT

ANMELDelse

Alt som kan knuses

Med hus og hage i skjøre materialer vekker Kari Håkonsen og Trude Westby Nordmark tanker om både livets bestanddeler og deres evne til å bestå.

Trude Westby Nordmark
MY SECRET GARDEN
Kari Håkonsen
TELL ME WHO I AM
Format Oslo
5. mai–26. juni

Midt i sentrum av hovedstaden kan man tre inn i det som fortøner seg nærmest som et landlig hjem. Boet har både hage med forunderlige vekster og inventar med levdt liv, og begge deler er plassert utover gulvet (og en vegg) på galleriet Format Oslo. Kunstnerne som står bak hagen og møblet er henholdsvis Trude Westby Nordmark (f.1969) og Kari Håkonsen (f.1969). Nordmark arbeider med keramikk, mens Håkonsen er glasskunstner. Felles for dem er at de er dyktige, skulpturelle kunstnere, som begge utforsker materialitetens egenskaper og kommer frem til nye sider ved både materialene og motivene.

Vandrende fingre

I 2020 kunne en oppleve Nordmarks installasjon *Underverk* på Akershus kunstsenter. Installasjonen besto av keramiske skulpturer basert på former fra havet og fjæra, bygget opp av mange små elementer som hun kalte for *snyltere* – etter den typen havorganismer som lever på bekostning av andre. Det samme prinsippet gjentas i skulpturene som utgjør den halvparten av galleri Format som kalles *My Secret Garden*, men her har hun skiftet habitat, og kommet seg opp av vannet og ut på gresset. Vi blir ønsket inn i utstillingsrommet av tre, treaktige skulp-

turer i leire med keramikkglasur: *Blodsbånd*, *Ugress* og *Rotvekst*. Alle tre er montert på svarte, lave steinsokler med inngraverte titler på norsk og latin, som for å spille på botanikken. Det røde blodet i *Blodsbånd* og grønne ugresset i *Ugress* farger deler av de matte skulpturene med glinsende, keramisk glasur. Blod og ugress, som ellers er ekkelt eller ubehagelig, blir her forvandlet til vakre og tiltalende sider ved skulpturene.

Blodsbånd vekker assosiasjoner til familie, gener og hvordan alt og alle er bygget opp av atomer. På alle de små bestanddelene har kunstneren etterlatt små merker fra flittige fingertupper, som frister selv vante museumsgåere til å ville ta på skulpturene. Samtidig gir det assosiasjoner til små barnefingre som klatrer i trær.

I kunstteorien beskrives slike ting som funnede objekter, men i galleriets verksliste beskrives peisen som et reddet objekt.

Alt kan repareres

Det første som møter oss da vi går videre fra hagen og inn i Kari Håkonsens *Fortell meg hvem jeg er*, er en kobberred og rusten jernstøpt *Jøtul*-peis: *Jøtul 376*. I kunstteorien beskrives slike ting som funnede objekter, men i galleriets verksliste beskrives peisen som et *reddet* objekt. Muligens fordi Håkonsen har «restau-

sert» den med et glassbein. Den tilhørende vedbeholderen inneholder verket *Stabel* – en gjennomsiktig og hul vedstabel laget av ovnstøpt, slipt og polert glass. Håkonsens virke utforsker hele spennet fra massivt glass til florlett, gjennomsiktig glass, hvor hun ganske så vågalt har blåst glasset til dets ytterste tålegrenser. Med denne utstillingen utfordrer hun seg ytterligere ved å lage glassavstøpninger som spiller på fortidens hverdagslige objekter – muligens slike som har vært i hennes egen families eie.

Familiemedlemmer etterlater seg gjenstander, og ting er ikke lenger bare *ting*, men er blitt minnebærere. Håkonsen viser hvordan slikt som en rotete tapetserkiste eller gamle Norgesglass kan skinne og gløde av fargerik affeksjonsverdi. Selv gammel stukkatur og border fra taklister er her blitt omformet til arkitektoniske skulpturer i massivt glass. Man savner et kart med tydelige markeringer av verkstitler her, men det er likevel enkelt å se hvilke familiemedlemmer som har forlatt hva. Håkonsens sammensmeltninger av funne objekter med glass vekker enkelt og oppriktig tanker om vår, alle og alle tings forgjengelighet.

Nordmark og Håkonsens utstillinger utfyller hverandre ikke bare kuratorisk og tematisk, men viser oss imponerende tekniske ferdigheter i verk som ikke anstrenger seg for å skille seg ut: en skjønn forening av tradisjonsrike materialer, velkjente objekter og nye konstruksjonsideer. ■

Meera Manjit Kaur

ANMELDelse

Nydelige greier

83-åringen Ingerid Kuiters' nye utstilling er sin egen lille Venezia-biennale.

Se og bli sett: Ingerid Kuiters' *Gud* består bare av det essensielle: Et ansikt på en rund plate, 18 centimeter i diameter.
FOTO: ISTVAN VIRAG

Ingerid Kuiters
THEN & NOW
Femtensesse, Oslo
7. mai–25. juni

Tidene skifter, men de skifter sjelden helt. Heller ikke i kunsten. Endringer som ser ut som skarpe brudd, viser seg oftere å utgjøre gradvise skifter i kryssende pendelbevegelser: Mellom håndfast materialitet og teoretiske anføtelser, mellom glinsende teknofetisjisme og jordnær økologi, mellom storlagne gester og beskjeden intimitet.

Tidsglimt

Årets kunstbiennale i Venezia fremhevet tendenser i den jordnære, menneskelige enden av skalaen. I den grad et så stort maskineri kan fungere som barometer for noe som helst, fremsto utvalget som ett av mange tegn på at tidsånden – eller i hvert fall litt av den – dreier seg i retning av det tunge, men meningsfulle arbeidet med å finne ut hvordan vi kan leve sammen med hverandre og resten av naturen.

Den som ikke orker eller rekker å tråle gjennom de uendelige hallene i Venezia, kan få et lite glimt av stemningen i ettromsgalleriet Femtensesse på Ila i Oslo.

En internasjonal hippie

Ingerid Kuiters (f. 1939) har hatt en rekke separatutstillinger de siste femti årene, inkludert en stor retrospektiv på Haugar i Tønsberg i 2011. At hun likevel ikke er mer kjent, kan ha å gjøre med at hun i store deler av livet har bodd andre steder enn i Norge.

I dag fremstår uansett hennes arbeider totalt relevante for vår tid, med sine livlige og posi-

tive hippie-vibrasjoner. Et knippe verk fra de siste tredve årene er følsomt og musikalsk montert av gallerist Jenny Kinge. De fleste er utført i lakk på funne objekter – en hagespade eller en gammel brødspade, for eksempel.

Øyne for hverandre

Portugal by the Sea er malt i skimrende, dyp havblått på noe som ser ut som et stykke drivved. Et vidåpent øye øverst i det ekstreme høydeformatet minner om en beskyttende guddom, mens et mønster fra tradisjonelle portugisiske fliser har fått en psykedelisk vri med bølgende linjer i gult, hvitt og grønt lenger ned.

Ethvert håp om en levelig fremtid må begynne der: Med at vi ser hverandres ansikt.

På en gammel sengegavl, preget av dype utskjæringer fra gammelt av, maler Kuiters små mandalaer og solformer, en svartkledd menighet, en bråvåken fisk og et dansende kattemenneske i separate medaljonger. Helheten knytter sammen alt som kan skje i en seng med en underfundig forpliktelse til samfunnet, naturen og kosmos. Og det skjer helt uten pekefingre.

Gud og *Flower Power* er redusert helt til det sentrale: Et ansikt på en rund plate, henholdsvis vittig undrende og frodig fargesprengt. Ethvert håp om en levelig fremtid må begynne der: Med at vi ser hverandres ansikt.

Det er – helt uten ironi – nydelige greier. ■

Espen Hauglid